

[Glistrup]

rende tidspunkt kan sige, at nu har vi gjort rent bord for 1980 i alle relationer. Der er masser af skattesager, der angår 1976 og 1978 og 1979 osv., hvor der kommer afgørelser, sådan at man må ændre det.

Der vil ingen administrative vanskeligheder være forbundet med gennemførelse af det foreliggende lovforslag. Det har bare den enormt store fordel sammenlignet med den besynderlige skabning, ministeren har avlet i form af sin negative indkomstskat, at dette er ganske enkelt at tilpasse. Det vil virke fuldstændig neutralt mellem de forskellige erhvervsgrupper, mellem lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, mellem juridiske personer og fysiske personer og mellem landbrugere og ikke-landbrugere. Det vil komme til at virke på en sådan måde, at man ikke skal til at kaste sig ud i nye skattemæssige junglestifinderier, hvor man skal til at operere med fuldstændige nydannelser inden for et skattesystem, der i forvejen er så betændt og så kompliceret, som det danske skattesystem er, hvor man ved at påføre det noget helt nyt, der skal indpasses i det i forvejen meget dårlige, betændte og besværlige gamle system, vil forårsage konflikter af både forudsigelig og uforudsigelig art, sådan som tilfældet er med den negative indkomstskat. Her er noget, der vil passe som hånd i handske til den indretning, vi allerede i masser af år har haft af vores skattesystem.

Derfor vil jeg så afgjort tro, at hvis skat-teudvalget går til det fordomsfrit og sammenligner de to modeller, som ligger i lovforslag nr. L 5 og lovforslag nr. L 79, så vil det være lovforslag nr. L 79, der bliver det næstbedste.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Kun den korte bemærkning til hr. Glistrup, at jeg er helt overbevist om, at hr. Glistrup har uret, når han siger, at der ikke er faldgruber i dette forslag. Alene § 15, stk. 2, der siger, at man kan vælge at tilbageføre underskuddet til ét eller flere af de forudgående 5 år, giver da vist anledning til megen skattetænkning. Hvis nu vi kunne overtale hr. Glistrup til at optræde som advocatus diaboli og kritisere dette forslag – sikken det ville blive sønderrevet!

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Ja, jeg skal gøre det lettere for hr. Glistrup at få det sidste ord.

Jeg tror aldrig jeg lærer at forstå hr. Glistrups psyke helt. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvordan hr. Glistrup kan få sig selv til at påstå og tro på, at det skulle være let at indføre hans ideer, f. eks. som de kommer til udtryk her i dette forslag. For det andet forstår jeg simpelt hen ikke, hvad det er for nogle psykiske mekanismer, der får et parti og en mand til for fjerde gang at ulejlige folketinget med et forslag af denne beskaffenhed, når man ved en smule repetition i Folketingstidende kombineret med mandatoptælling kan se, at det er et forslag, der ikke har nogen chance for at passere tinget.

Glistrup (FP):

Hvad var det for nogle psykologiske mekanismer, der f. eks. fik K. K. Steincke til igen og igen fra 1907 og fremefter at fremsætte forslag til lov om offentlig forsorg, som han så fik gennemført i 1933? Han fik tvunget folk i dette folketing til at tænke problemerne igennem ved at gøre opmærksom på, hvor den sagligt rigtige løsning lå. Det er præcis det samme, som vil ske her.

Når ministeren siger, det er for fjerde gang, så er det jo rigtigt. Vi havde – til en vis grad i hård konkurrence med det radikale venstre, som fremsatte et tilsvarende forslag dengang – forslaget fremme i 1975–76, og så kommer det altså igen under indtryk af den konjunktur, der udviklede sig, i 1981. Det er bare rent faktisk ikke blevet realitetsbehandlet. Så synes jeg, det er en ganske naturlig mekanisme, at man siger: nu vil vi gerne have de spørgsmål, der er stillet, besvaret, således at man med saglighedens vægt kan komme frem til, at andre også kan få øjnene op for dette rigtige forslag.

Ministerens psyke er åbenbart den, at han tror, at fordi folk ved en førstebehandling har stået og sagt: »Dette forslag bryder vi os ikke om«, så vil de pågældende være så stædige og i den grad fremture i deres egen forestillingsverden, at de – uanset hvad der kommer frem af saglige argumenter, af saglige oplysninger under udvalgsarbejdet – vil stå fast på, at de ikke vil tabe ansigt, og fastholde det, de én gang har sagt. Det er i hvert tilfælde en psykologisk mekanisme, som måske nok kan forekomme, men som ikke er